Ч. 75. Чернівці, неділя дня 26. червня (9. липня) 1905 р. Рочник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятниці і неділї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.
Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Реклямациї необпечатані вільні від оплати почтової

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:

на цілий рік	20 К.	— с.
„ пів року	10 „	— „
„ чверть року	5 „	— „
„ місяць	1 „	70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Чернівцях.

Народне віче.

І він зійшов ся, той бідний руский нарід в Чернівцях дня 7. липня, зійшов ся зі всїх сторін Буковини, де тілько лунає руске слово. Із відкритими головами залягла шеститисяча маса мужицтва враз із інтелїґенциєю велику площу Ґрудера, очікуючи у піднесенім настрою слів потїхи, розради серед невідрадних своїх відносин.

І забило ся серце у тої многолюдної маси, як перед нею на естрадї появив ся др. Стоцкий і повитав єї від руских послів щиро, тепло, привітно, як завсїгди, дякуючи за те, що ті люди не жалували нї труду, нї часу, а так численно з'явили ся на зазив своїх заступників у соймі.

А як вибрали президию: д-ра Филиповича головою, надрадника Ясеницкого першим, д-ра Клима другим заступником голови, писарями д-ра Когута і Панька Клима, то знов станув перед народом др. Стоцкий і дві години розкладав, яке становище того народу на Буковинї, що в так поважнім числї зібрав ся на віче.

Рускі посли думали, що будуть могли іти рука в руку з волоскими демократами та й дуже на тім завели ся. Волоскі демократи зрадили мужицку справу, получили ся з боярами, а Русини лишили ся тілько самі; ще лиш двох Нїмцїв не виступило із „Вільнодумного Соза“ і трох Жидів не опускає руских послів у боротьбі за права сердака. Як рускі посли і їх союзники не мали нїколи особистих цїлий перед очима, так знов ті, що зрадили мужицку справу, полювали тілько під національною покривкою на власний зиск. Рускі посли соромлять ся тілько за те, що з такими людьми так довго могли іти рука в руку; та всї знають, що вони не робили сего задля якоїсь приватної справи, а робили тому, що думали, що та спілка вийде на добро руского народу. Тепер же, коли та спілка розійшла ся, руский нарід може тілько тїшити ся, що рускі посли мають свобідну руку.

Переходячи до дїяльности руских послів, др. Стоцкий обговорив справу краєвого банку, розклав про нові закони, які сойм в осени ухвалив, а, які ждуть ще на санкцию, згадав про кіцманьску ґімназию, про староство у Заставнї, про окружний суд у Вижницї, про рентові оселї, які рускі посли старають ся всїма силами покликати до житя, і про знесенє двірских обшарів.

Посол Пігуляк розклав народови кривди Русинів на церковнім полї; від двацяти пяти лїт терпить наш народ кривду, від 1880 р. борять ся рускі посли за права руского православного народа на церковній ниві, тай нинї, коли цїлий нарід всїма струнами своєї душі відчуває всї кривди, просить-благає унормованя відносин на церковній ниві — митрополит, др. Репта, не то, що не старає ся полагодити тих кривд, а всїма силами старає ся не допустити до яких небудь полекш.

І руский нарід окликами невгодованя, обуреня пятнував тих, що опустили руских послів задля своєї власної кишенї і того, що не хоче допустити до рівноправности у церкві. І тому, висказавши послам своїм необмежене довірє за їх роботу, а всїм тим, що з одного боку зрадили мужицку справу для своїх користий, з другого боку тому, що не дає Русинам прав у церкві, своє обуренє, нарід потягнув під правительство, щоб там заявити свої почуваня для монарха, а потім перед резиденцию, щоб там перед самим митрополитом поскаржити ся на невідрадні відносини, висказати єму правду, що він тому винен, що нарід невдоволений...

Та всї брами митрополичої резиденциї були зачинені..,

І знов почули ся голоси обуреня, невгодованя — а в слїд за тим залунало грімке „Ще не вмерла“ і „Не пора“. — На вічу рішено ще на внесенє посла Василька поставити на опорожнене по др. Лупу місце до ради державної кандидатуру сов. Малика, та окладнїйший опис подамо задля браку місця у слїдуючім числї.

Революция в Росиї.

Цар постановив за всяку цїну заключити мир! Причиною сеї постанови, се страшні розміри, які прибрала революция в царстві Романових. І справдї се, що тепер дїє ся у Росиї, се не поодинокі бунти, се не несьвідомі прояви невдоволеня, викликані аґітациєю „ворогів ладу і порядку“, але се формальна революция, революция з'орґанізована, революция на найширші розміри. Те, що дїє ся нинї в царстві кнута нагадує хиба часи революциї француской. В Лїбаві і Кронштадї бунт моряків і війска; в Петербурзї відбуло ся віче 50.000 робітників, які по промовах богатьох бесїдників, між ними висланцїв з Лодзї, Варшави і Одеси, постановили: 1. получити ся зі всїми робітниками, 2. зробити конець війнї, 3. утворити демократичну републику; резервісти з Венден, їдучи желїзницею, піднесли оклики: „проч з війною! не дамо ся взяти!“ а коли офіцир один до них змірив револьвер, они викинули офіцирів з потягу і з надзвичайною скоростию поїхали до Риґи. Тут знищили дворець і пустили ся до міста, щоб нищити і палити і ледви вспіло їх здержати війско, що убило і ранило з горою 150 осіб. На Литві грізний бунт мужиків; на Кавказї на вість про бунт „Потемкина“, почало ся оружне повстане: в Тифлїсї тревають від кількох днів розрухи; дневники не виходять; комунїкация особова і товарова перервана, на ексарха виконано атентат; в Николаєві і Севастополї розрухи і бунт моряків; доси убито вже около 40 осіб; в повітах херсоньскої ґубернїї, в якій перед кількома днями збунтовані жовнїри убили своїх старших, вибух бунт мужиків; доси убито більше як 700 чоловіка; про око успокоєна Лодзь і Варшава дають лише бомбами пізнати від часу до часу те, що в їх нутрі кипить. „Князь Потемкин“, з яким получив ся ще один торпедовець, забирає поживу і вуголь з торговельних кораблів, та з городів, які з початку его жаданям відмовляють, але відтак, як він дасть 2 стріли на город, дають усе, що лиш захоче. Послїдна вість звучить: Теодозия в огни, „Потемкин“ бомбардує місто, залога палить; панцирник „Юрій Победоносец“, з якого 40 людий страчено за се, що не хотїли зложити нової присяги цареви, відплив знов до Теодозиї, мабуть, щоби

Під різкою.

(Оповідане із салдатского житя.)

(Дальше.)

III.

Цїла касарня спала аж до раня глубоким сном. Лише Грицько Блоха не міг спати. Він перевертав ся цїлу ніч на твердій постелї, схоплював ся часто, вдивлював ся в темноту своєї келїї і падав змучений назад на деревляну постїль і на замяту подушку.

— Я провинив ся, я провинив ся! роздавало ся часто в нічній тишинї; і Грицько складав на грудях руки навхресть і забував хвилево про все. Але в его мізку заняла одна гадка місце: що як раз завтра вибють его перший раз і ся гадка не давала єму заснути. Вона трівожила его, розбуджувала в нїм образ різки і в страху падав він на подушку, пхав голову під шинель і виглядав через кілька хвиль наче задеревілий.

В его змученій голові виринала Оксана з плачем і молитвами а за нею виднїла ся пригноблена стать его матери. Грицько силував ся прилипнути своєю грудю до своєї „дївчини“ і забути в єї обіймах про все; але вона щезала в темнотї і манила его своїми руками за собою кудась далеко-далеко.

При кінци ночі втихомирив ся і Грицько. Він лежав тихо під шинелем, що був єму і покривалом і сїнником.

На сходї ледво що зоріло, зближав ся ранок. Деньщик, що мало що не прохиб часу, кинув ся стрілою до трубача, стягнув з него коц і зачав его сильно сїпати за руку.

— Ну-у, циганьска пико, вставай! Вставай, бо ще хвиля і буде зле!

Трубач дивив ся довго на деньщика і нїяк не міг второпати, чого хочеть від него. Аж як штовхнув его деньщик трубою по зубах, прийшов він до себе.

— Стерво прокляте, — не переставав деньщик кричати. — Спить циганьска пика, хоч вбий его. Аж як штовнеш трубою по зубах, тодї роздрюхує ся!

А трубач осьвідомив ся вже по першім доторкненю труби до зубів, ймив за трубу і напружив всї сили своїх легких; по касарнї рознесли ся проразливі звуки. — Тратата, — тра-та-та! лунали ранною тишиною різкі звуки і вражали не мило уха.

— Вставати, вставати! — кричав деньщик. — Живо, живо! — підохочував він.

Трубач ставав коло голов тих салдатів, що лежали спокійно далї, нахиляв ся до їх ушний, трубів що аж червонїло его лице, а в воздусї розносили ся дикі, проразливі голоси.

Мало хто міг видержати таку музику. Всї ловили ся за уха і лаяли трубача самими добірними словами.

Салдати схоплювали ся, накривали коцом постїль, накидували на себе салдатску одїж, спішили вмивати ся, помолити ся і перекусити сухарями і чекали супокійно, заким їх покличуть.

З першим знаком трубача збудив ся і Грицько Блоха. Его перша гадка було то, що сегодня будуть его „сїчй“. Він сїв на постелї й обдумував щось довго — зітхаючи і чухаючи свою маленьку бородку, що успіла підрости від коли его заперли, але не міг діждати ся „кінця“. Морально наклейманий через перенесене в ряд „караних“, де буде мусїти привикати до таких кар як „сїченя“ — не міг, він на жаден спосіб уявити собі, як зможе він показати ся перед очи Оксани і взагалї перед очи людий. Єму було нїяково, а найбільше соромно, страшенно соромно. Він падав на постїль і старав ся придусити своє горе, що з приближенем вечера прибирало що-раз більші розміри. Були такі хвилї, що єму насувала ся гадка наложити на себе руки. І сю гадку розважував він поважно, але природжений страх перед тим, що прийде ся єму відвічати за те на страшнім судї й понести ще більші кари за душегубство, виливав на него так, що він не міг взяти ся до того.

В протягу дня підходив деньщик кілька разів до дверий Грицькової келїї і кождого разу видїв его в тім самім положеню. Грицько лежав на плечах, руки під головою. очи впоєні в одно місце.

— Грицьку, Грицьку! — кричав деньщик, але Грицько не кивав ся.

Деньщик спльовував голосно через зуби, стискав здивований плечима і брав ся до сильнїйших средств.

— Хлопче, не бій ся! — курити не хочеш? — на! — вбирай ся скоренько, то мине ся і все горе! — Але Грицько не кивав ся. — А час минав. Салдати вже вернули ся з поля битви, де вистріляли чи мале число патрон до „неприятеля“, вже встигли насербати ся квасної капустяної зупи. Тепер сидить кождий на своїй постелї і робить, що хоче. Один чистить патрони, другий оруже, третий латає мундір або біле, а иньший знов розібрав ся майже до голого і вилежує ся на постелї, радіючи вольним віддихом.

Було се в суботу. Не годило ся відправити вечірню, відбути вечірне поучене, але за те годило ся „сїчи“ Грицька Блоху.

Кождий знав, що сегодня будуть его „сїчи“, але нїхто не згадував про те і старав ся не натякати на те. Сим „питанем“ навіть нїхто із салдатів нїколи не займав ся, хотяй всї займали ся всякими „питанями“, що хоч трохи обходили салдатів. А про сю кару старали ся вони мовчати і не згадували про неї. О пятій годинї рознесла ся команда: Виходи на подвіре! Строїсь! Живо! — Се кричав „дежурний“*).

Люди посхоплювали ся з своїх місць, вбрали ся в сьвяточну уніформу і перекинули ся в салдатів. Кождий з них знав добре, куда їх зараз поведуть, але нїхто не говорив о „комедії“ що їх очікує і можна сказати, що коли не всї то велика більшість салдатів була пригноблена і засмучена.

IV.

Сонце зближало ся до заходу. Далеко показав ся на білім турецкім кони батальоновий командант.

— Смір-рно! На пле-че! — роздала ся команда старшого офіцира.

— Здоровіть! — рознесла ся команда в тій хвили, коли голова коня зрівняла ся з „право-флянґовим“ 5-тої роти.

Салдати виконали послїдну команду і остовпіли в своїх позициях. Вони старали ся „не дихати“. Батальоновий ко-

*) Щось як наш Batallionsinspektion.

таки получити ся з „Потемкином“: в Петербурзї знов приготовлено від імени цїлої армії ultimatum, яке домагає ся як найскорше реформи, і яке має бути передане цареви по укінченю мобілїзациї; і чиж се все ще не революция? Чиж диво, що на вість про ті подиї в своїй державі задрожав цар?

Найживійше однак кипить революция на полудни. В порті Одеси зібрали ся товпи робітників, вижидаючи повороту „Потемкина“. Робітників заатакувала полїция і козаки, при чім убито і ранено кількадесять осіб. Крім сего полїция що ночи арештує сотки осіб з найвиднїйших горожан, а богато осіб прогонить з міста. Серед війска дисциплїна дуже слаба і що раз більше слабне. Що до „Потемкина“, то про него доносять богато подробиць: Болгарский корабель „Надежда“ стрінув ся недалеко Варни з „Потемкином“ і по звичайнім привитаню, зблизивши ся, бачив на нім около 200 цивільних осіб, між якими були навіть жінки. В Царгороді збунтувала ся залога транспортового корабля „Цар Микола“ і хоче вертати до Росиї; крім того збунтували ся стоячі там два кораблї воєнні, які хотять получити ся з „Потемкином“. А тимчасом „фльота чорноморска“ дальше гонить за „Потемкином“, але якось так, що приїзджає все у те місце, де був „Потемкин“, доперва тоді, коли тай вже де инде поїхав. Віцеадмірал Кріґер подав ся до димісиї, а єго місце обняв контрадмірал Чухнїн.

Розділ церкви від держави.

Закон про розділ церкви від держави перейшов у францускій палаті депутованих значною більшостию голосів. Навіть націоналїсти і самі клерикали не важили ся ставити ухвалї єго таких перепон, яких по них сподївано ся і які они самі з початку заповідали; що більше, богато з тих противників закона за цїлий довгий час дискусиї над ним зробили ся до певного степеня навіть єго прихильниками, беручи живу участь в працях при обговорюваню параґрафів нового закона. А причиною сеї обережности, повздержности націоналїстів і клерикалів, як опозициї проти розділу, було не що иньше як се, що загал, що величезна більшість „католицкої Франциї“ горячо бажала того розділу. Ідеа держави вільної від церкви має тілько прихильників серед францускогo народа, що надто рішучий виступ проти неї був би потягнув за собою цїлковитий упадок клерикальної і націоналїстичної партиї і тому они були так обережні.

Тепер переходить закон до сенату, а що там з ним стане ся, побачимо аж в осени, бо посли тепер роз'їздять ся на вакациї і з'їзджають ся доперва в осени. З сего однак, що невдовзї має відбути ся відновлене третини сенату, а в маю 1906 нові вибори депутованих, та з сего, що величезна більшість населеня дуже горячо домагає ся закона про розділ церкви від держави, можна вносити, що і в сенатї закон не стріне великих перепон і хиба з малими поправками верне назад до палати послів, щоб ще перед виборами міг стати санкціонованим законом і увійти в житє. У Франциї сподїють ся, що 1. січня 1906 року закон про розділ буде вже як правосильний видрукований в „Журналь офіціель“.

Закон про розділ, се плід социялїстичного депут. Бріянда. Одначе первісну єго острість, яка була випливом стремлїнь социялїзму, яко безвзглядного ворога клерикалїзму — троха злагоджено в часї подрібної дискусиї, через се, що церкви і будинки церковні признано на власність церкви і т. д. Навіть такого закиду не хотїло правительство на себе стягнути, як закид, що оно хоче збогатити ся грішми, які доси виплачувано духовникам і для того ухвалено, що 46 мілїонів франків, які доси побирало духовеньство, мають вернути назад на власність поодиноких громад, які того майна ужиють на цїли, що будуть уважали за найвідповіднїйші для себе.

Парляментарна більшість француска рішаючи сей закон, зробила в тому переконаню, що се є найприроднїйше розвязанє відносин церкви до держави, бо воно приносить величезну користь як для держави так і для церкви. Для держави приносить оно сю користь, що она не потребує вязати ся церквою в школї, та не потребує поносити тягарів на церкву, яка сама має досить маєтку на своє удержанє, а для церкви оно ще більше спасенне, бо позваляє єї заховати незалежність і чистоту, а не вислуговуватись державі, від якої тепер зависить.

Росия й Японїя.

До великого бою, на який вже заносило ся в Манджуриї, не приходить. З обох сторін зволїкають із зведенем головної битви, а се зволїканє, особливе зі сторони Японії, доказує, що мир вже недалеко. Цар рішив ся в виду внутрішної революциї заключити мир, проти якого і Японїя тепер нїчого не має. Що більше і Японїя бажає горячо мира, бо тепер она має запевнене, що реванж зі сторони Росиї задля єї внутрішного положеня не можливий, що отже овочі мира будуть для неї тревалі. Японьскі повновласники були вже на пращальній візитї у мікада, який видав на їх честь снїданє. В мові до повновласників зазначив мікадо з натиском: „Як би можна відносно до мирно настроеного духа нашого ворога закінчити кроки воєнні, то нїчо иньшого не було би красшим від такого закінченя“. Причиною, що Японїя так бажає мира, є се, що она хоче розпочати працю над відродженем Хін під своїм цивілїзацийним і культуральним впливом, та хоче підкріпити свої внутрішні сили, а тимчасом війна забирає їм найлїпші руки, найлїпші сили. Коли вже Росия на довгий час перестала бути для Японії небезпечною, то Японїя тепер бажає мира, щоб підчас мира приготовити ся добре до нової ролї, яку она на сходї хоче і мусить відіграти, ролю першорядної — під кождим зглядом — держави, ролю пробудителя азийских народів і позисканя їх для цивілїзациї. А тимчасом в виду сили і могучости Японії, вже нинї укладають ся відносини держав до себе і до Японії. В виду захланности нїмецкого цїсарства, яке вже отверто мріє про розбір Австриї, та заразом грізно і підступно ладнаєть ся заколотити концерт европейский і згнобити Францию, готуєть ся великий союз держав проти Нїмеччини, до якого мають ввійти Японїя, Франция, Анґлїя, Америка, а навіть Росия. І щоб власне в сїм союзї відіграти визначну ролю, щоб приготовити свої сили до важних подій в найблизшій будуччинї, — хоче власне Японїя мира. А Росия єго також мусить хотїти, бо поминувши вже внутрішні подиї, Росия побачила докладно дволичність Нїмеччини, яка хоче зломити силу Росиї на Сходї на свою користь.

НОВИНКИ.

Чернївцї, 8. липня 1905.

Десятилїтні роковини смерти пок. Михайла Драгоманова відсьвяткують аґітурієнти уч. сем. під управою К. Томоруґа великим концертом в Музичній сали. Точнїйші інформациї в слїдуючім числї.

Вечерниці в XLIV і роковини смерти Тараса Шевченка, відбудуть ся дня 14. липня с. р. в Кіцмани в сали маґістратскій, о год. 8. вечером. Програма: 1. Вступне слово. 2. Пісня нар. Кумановский: „Ой вербо, вербо!“, хор мішаний „Кіцм. Бояна“. 3. Нижанковский Федькович: „Золоті зорі“, муж. хор. 4. Т. Шевченко: „До Основяненка“, деклям. пана М. Стр. 5. а) Бобикевич Нижанковский: „Верніть ся сни мої прекрасні!“ б) Леся Українка-Д. Січиньский: „Не сьпівайте менї сеї піснї!“, сопранове соло панни Ір. Л. 6. Лисенко: „Ой пущу я кониченька“, муж. хор. 7. Т. Шевченко: „Кавказ“, деклям. С. Я. 8. „Владико неба і землї“ і „Там за тихим за Дунаєм“, сольо теморове й сопранове з мішаним хором в супроводї фортепяна. По концертї — сьвяточний комерс. На отсї вечерницї запрашає всїх П. Т. земляків і гостий-почитателїв великого нашого кобзаря. — *Видїл „Кіцм. Бояна“.*

До П. Т. Русинів і Русинок кімполюнґского повіту! Підписаний комітет розіслав перед місяцем відозву, в справі заснованя філії товариства „Руска Школа“, до всїх знакомих інтелїґентних Русинів кімполюнґского повіту з просьбою, щоби всї, що одержать відозву, приступали до товариства і повідомили про те як найшвидше хоч би кількома словами учителя п. Юрія Якубовича. До тепер одначе зголосило ся дуже мало членів. Підписаний комітет просить отже, сею дорогою всїх П. Т. Русинів і Русинок кімполюнґского повіту, щоби приставали до товариства і запрошує заразом їх на приготовляючі збори, що відбудуть ся дня 15. липня 1905, о годинї 2. по полудни, в домі отця Порубальского в Кімполюнзї. Просимо явити ся на зборах численно. — За комітет: *Юрій Якубович.*

Із черновецкого Орфеум. Із днем 1. липня обняли управу нашого Орфеум давні знакомі черновецкої публики Беля Лїне і Жак Павль, Лаври збирає передовсїм де-Павль, який своїми незрівнаними гумористичними креациями притягає до сего місця великоміскої забави силу публики Також і прочий персонал орфеум доволї гарний. Визначають ся між ними передовсїм карколомний циклїст Chester H. Dick i des Mignons двоє дїтий: хлопчик і дївчинка 10 до 12 лїтні, які танцюють, а також сьпівають соля і дуети із відповідною мімікою.

Оповістки і т. п.:

Вінчанє. Дня 25. червня 1905 відбуло ся вінчанє пана Стефана де Зота, управителя школи, з панною Емілїєю Лукасевичівною в гр. прав. церкві в Розтоках.

Із краєвого Видїлу. На засїданю краєвого Видїлу із дня 4. липня 1905 потверджено службовий контракт заключений між громадою Руском Молдавицею, а єї громадским секретарем Лазарем Гавелком. Потверджено контракти купна і продажі або заміни заключені громадами: Солка, Котул-Остриця, Бояни, Неполоківцї і місто Серет. — Громадї Добринівцям дозволено затягнути пожичку 4.000 К на будову шкільного будинку. — Краєвий Видїл згодив ся, щоб учительцї Емілії Мандрик удїлити річний особистий додаток в сумі 100 К. Рішено завести в громадї Товтри обору заплодову, а на закупно взірцевої худоби рішено удїлити запомогу в сумі 3.000 К. — Видїл краєвий згодив ся на те, щоб в прелїмінар шкільного фонду краєвого на рік 1905 вставлено 5 000 на цїли приготовляючого курсу для учителїв шкіл народних. — Крім того установив краєвий Видїл висоту обтяжимости власних листів доставних і записів довжних Краєвого банку і державних записів довжних, цїнних паперів, а відтак максимальну межу стопи процентової від позичок гіпотечних, від вкладок на рахунок біжучий, від довгів на контокоренте і від вкладок на книжечки вкладкові. Вкінци установив краєвий Видїл урядників Краєвого банку Моріца Демонта, Жигмонта Айтермана, Евариста Ґорчиньского і д-ра Якова Слївки колективними прокуристами.

В справі акциї не-нїмецкого студентства годї промовчати, що від неї відтягнули ся волоскі (!) бурші з „Bucovin-и“ із під прапору д-ра Ончула, а що клясичнїйше і тов. „Карпат“. Сим показали „русскіе“ найкрасше, що їх „оборона“ славяньства чистий гумбуґ, плащик для покриваня ренеґатства і кождочасної зради рускої справи! — В справі самої акциї довідуємо ся, що ректорат візвав на понедїлок всїх членів депутациї, що вручувала ректорови пропамятне письмо — на те відай, щоб дати їм остаточну відповідь.

Надзвичайні загальні збори каси пожичкової і щадничої для громади Кичери відбудуть ся дня 16. липня с. р. — *Старшина.*

Звичайні загальні збори читальні „Рускої Бесїди“ в Кичері вібудуть ся 16. липня с. р о 3. годинї пополудни з звичайним дневним порядком. — *Володимир Турчак,* начальник.

Видавництво бібліотеки чернов. філії „Руска Школа“ звертає ся до тих вп. товаришів що залягають з платою з просьбою о як найскорше вирівнаня залеглости, позаяк дальше ждати годї. Гроші належить ся присилати лиш на руки п. Івана Синюка в Білї і Ілї Ілюка в Кичері.

Новий кіш січовий. Перші загальні збори „Сїчи“ в Товтрах відбудуть ся дня 16. липня с. р. — *Старшина.*

„Сїч“ в Калинівцях. Отворене Сїчового коша в Калинівцях відбуде ся в середу дня 12. липня в день св. ап. Петра і Павла із звичайним дневним порядком. За тимчасову старшину *Гишка.*

Посмертні вісти.

Сов. двору проф. Герман Нотнаґель †. Один із найбільших сьвітил лїкарскої науки, горлість віденьского унїверзитету проф. Герман Нотнаґель номер ражений серцевим ударом дня 7. липня о год. 4-ій рано. Покійний родив ся 1841 р. в Альт Лїцеберіке в Бранденбурґії. 1863 р. одержав у Берлїнї степень д-ра прав; від рр. 1865—1868 був асистентом проф. Ляйденса в Кеніґсберґу. В 1866 р. габілїтував ся на степень приватного доцента і в сїм характері був ще в Берлїнї і Єнї, а 1872 р. став звичайним професором мед. полїклїнїки і науки про лїки в Фрибурґу. Відтак займив катедру в Єнї, а від 1882 р. у Відни. Покійник поза знаменитим лїченем добув собі славу і своїми науковими творами як: Handbuch der Arzneimittellehre, Tipische Diagnostik der Gehörkrankheiten etc.

мандант надлетів соколом на праву фалянґу пятої роти і закричав диким голосом: „Здорово ребята!“ і пролетів перед лицем цїлого батальону. А салдати напружили всю силу своїх молодечих голосів і закричали: „бажаємо здоровля, Ваше Високородіє“, і слїдили за ним очами.

Батальоновий командант дивив ся на те, щоби послїдне слово салдатского привіту вривало ся в тій хвили, коли хвіст коня зрівняє ся з „ліво-флянґовим“ осьмої роти. Лихо поводило ся салдатам, коли їм се не вдало ся. — Переглянувши цїлий батальон стримував командант коня, вертав скоро на чоло батальона і ставив ся коло „право-флянґового“. Те саме зробив він сегодня.

— Диви ся звірем! Диви ся старшинї в очи! — суворо приказував старий вояк, вдивляючи ся в очи своїх підданих.

Салдати напружували очи і силували ся надати своєму лицю звірский вираз.

— Їж очами старшину! — викрикував вояк. — Їж! — А — ти, зволоче, як стоїш? — крикнув він переходячи попри якогось салдата. — Їж! їж!

Салдати „старали ся“ перемінити вираз своего лиця в дикий і надати єму такий вираз, як коли „звір“ їсть.

Командант скінчив свій об'їзд, дав приказ, а роти взяли поки що „оруже вольно“ і уставили ся в формі прямокутника. Конець всего лежав ще перед ними.

(Далї буде).

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.
За редакцию відповідає: Іван Захарко.
З друкарні товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.